

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

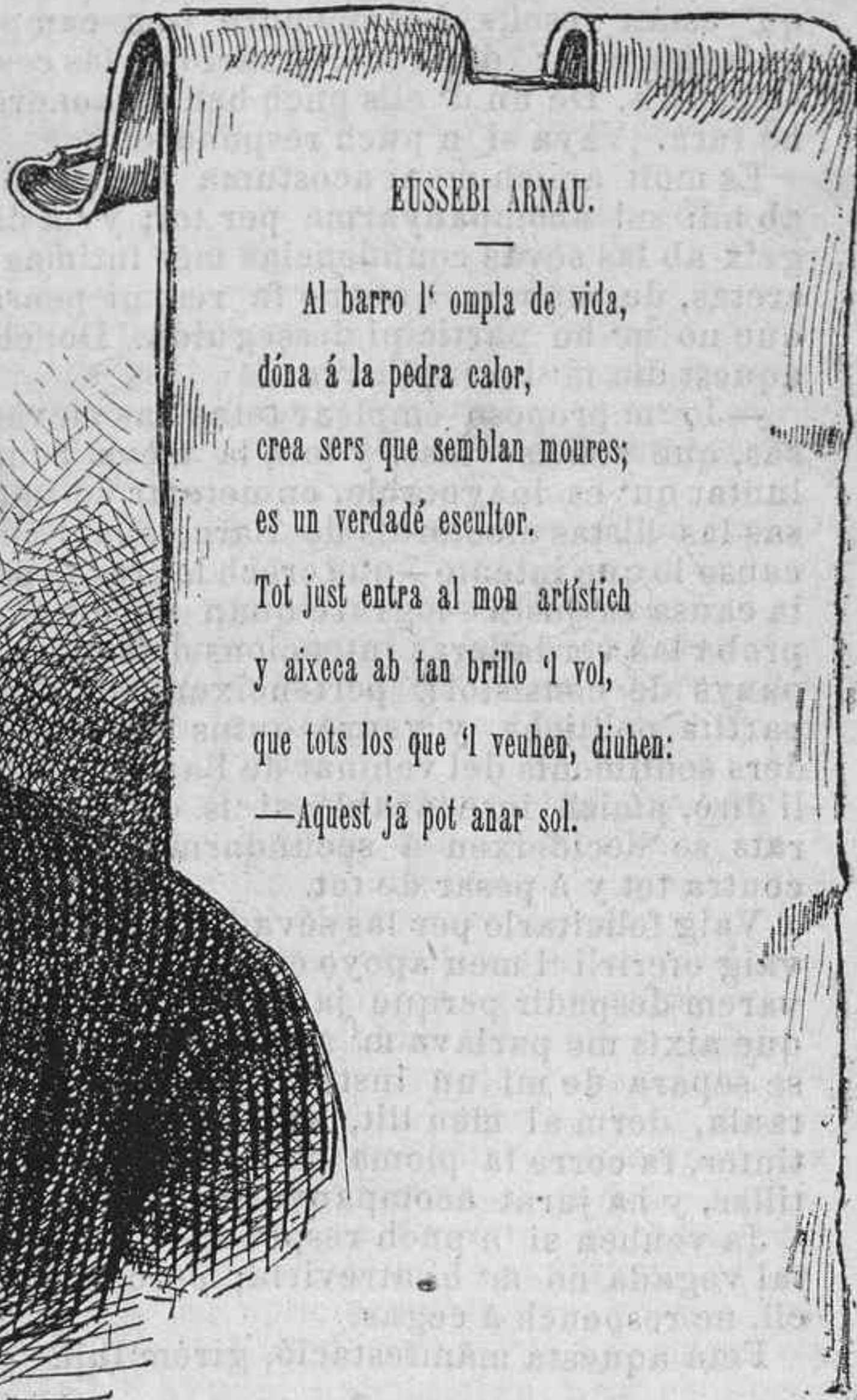
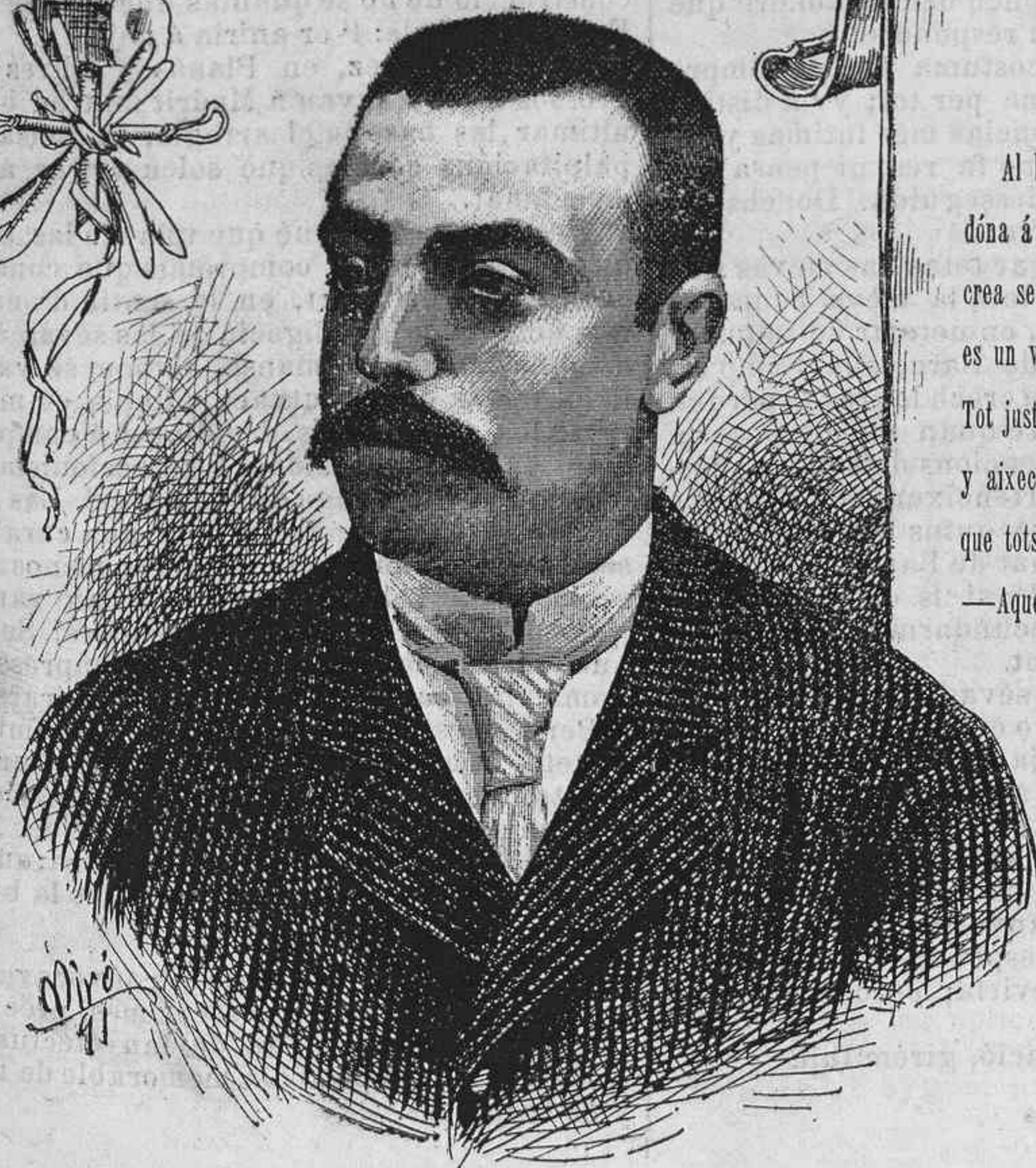
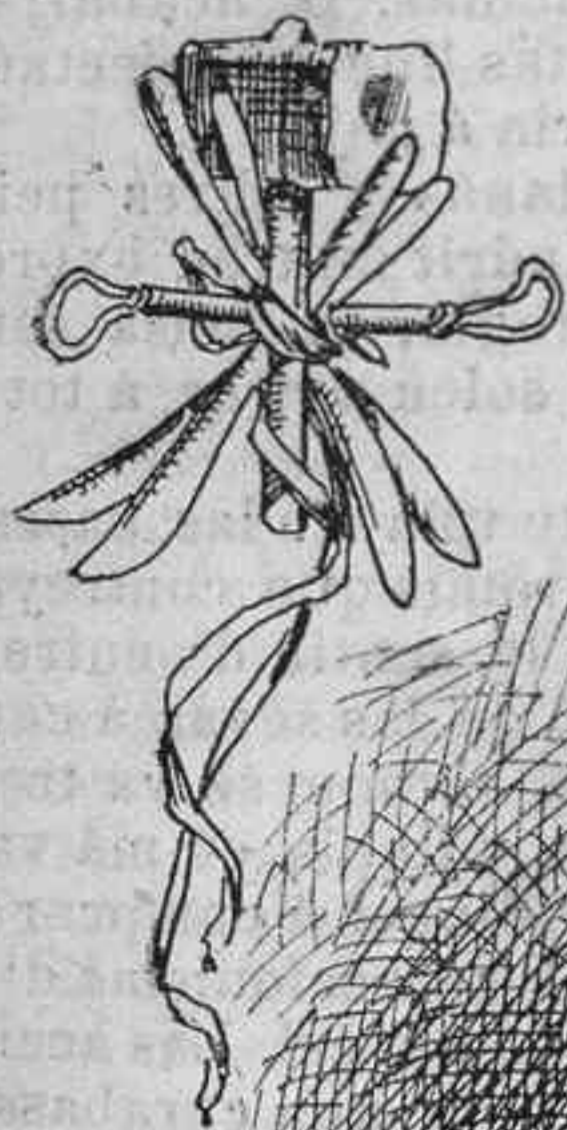
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

EUSSEBI ARNAU.

Al barro l' ompla de vida,
dóna á la pedra calor,
crea sers que semblan moures;
es un verdadé escultor.
Tot just entra al mon artístich
y aixeca ab tan brillo 'l vol,
que tots los que 'l veuen, diuen:
—Aquest ja pot anar sol.

CRÓNICA.

Ja las han vistas las últimas eleccions municipals. Ab ben raras escepcions han vingut á ser aquesta vegada lo mateix que las altrás: una gran comedia ab molta tramoya y ab innumerable comparsaria.

Mentres, á Barcelona, en aquesta gran capital, que s' honra ab lo títol de la primera d' Espanya per sa importancia material y que ocupa 'l segon lloch dintre de la nació pèl número dels seus habitants, tinguém per base de tota elecció unas llistas plenas de cmissions y de defectes; unas llistas en las quals cada elector de veras costa més de trobar que una agulla en un paller, sortint en cambi á grapats y á almostas los electors fingits, que després prenen la forma de burot, de municipal ó de peó de las brigadas, per anar á votar á collas; mentres, á favor de semblant escándol, lo cos electoral permanesca apátich y retret, cada elecció que s' efectuhi será un escándol, una farsa, una verdadera indignitat.

Arbre que dona podrits los fruyts es un arbre dolent; pero al fi pot posars'hi algún remey, apelant al sulfat de coure, al sofre y altres ingredients preservatius de tota mena de maluras. Lo més trist es que l' arbre tinga podridas las arrels.

Y las arrels de tota elecció son las llistas: aquestas llistas amanyadas, que venen sent á Barcelona, no com deurian, un extracte fidel del padró de vehins, sino un acabat y complert padró de ignominia.

Sabém de alguns regidors novament electes qu' están resoltos á empendre una campanya enérgica en pró de la moralisació de las costúms electorals. De un d' ells puch ben respondre que ho farà. ¡Vaya si 'n puch respondrel...

Es molt amich mèu: acostuma á anar sempre ab mí: sol acompanyarme per tot; y 'm distingeix ab las sèvas confidencias més íntimas y secretas, de manera que no fa res, ni pensa res que no m' ho participi desseguida. Donchs bè: aquest dia m' ho explicava:

—Jo 'm proposo emplear totas las mèvas forsas, que son escassas, y tota la mèva bona voluntat qu' es inagotable, en netejar de impuresas las llistas electorals de Barcelona. Si no alcanço lo que intento—que crech lograrho perque la causa es justa—lograré quan menos posar á proba las verdaderas intencions dels mèus companys de consistori, perteneixents á diversos partits polítichs, y veure quins son los verda-ders sentiments del vehinat de Barcelona. Y més li diré, amich inseparable: si 'ls ciudadáns honrats se decideixen á secundarme, triunfarém contra tot y á pesar de tot.

Vaig felicitarlo per las sèvas bonas intencions, vaig oferirli 'l mèu apoyo entussiasta... y no 'ns varem despedir perque ja 'ls ho he dit: l' amich que aixís me parlava m' acompanya sempre, no se separa de mí un instant, menja á la mèva taula, dorm al mèu llit, suca la ploma al mèu tinter, fa corre la ploma sobre las mèvas quartillas, y ha jurat acompanyarme mentres visca.

Ja veuhen si 'n puch respondre... De un altre tal vegada no m' hi atreviria; pero lo qu' es d' ell, ne responch á cegas.

Feta aquesta manifestació, girém full.

* *

Mentres los burots feyan las eleccions, ab gran luxu de detalls pintorescos; mentres jo mateix contemplava, ara á un home espitregat y ab espardenyas que confessava viure en un primer pis espléndit del Passeig de Gracia, ara á un barbamech jove y fresch que declarava tenir setanta anys complerts; mentres aquest ó aquell president de mesa efectuava ab més ó menos brillo 'ls jochs de mans de costum embutint l' urna transparent de candidaturas, en un altre local, sense necessitat de urnas ni llistas ni papeletas, se operava 'l miracle dels miracles.

En tot Barcelona no 's parla de altra cosa.

Ja hi ha pintor qu' está fent los preparatius convenientes per immortalisar aquest prodigi, pintant al efecte un gran quadro que 's titulará: *La pesca milagrosa*.

Se tracta de una pesca financiera de primera forsa. Lo mar agitat de la *bolsa* ha quedat agotat de sardinas y xanguets. Los tiburons están que reventan de farts.

Tots los que 's dedican á la bolsa ho recordarán, ja que la cosa va anunciarse ab gran estré-pit de bombo y platerets. Tots los periódichs varen parlarne. Lo pensament general y totas las sèvas incidencias eran seguits ab gran atenció pèls homes de negocis. Fins hi havia qui felicitava á Catalunya perque ab lo projecte anava á adquirir la nostra terra una importancia incontrastable.

Ja sabrán á qué 'm refereixo: mes per si encare 'n tinguessen algún dupte, 'ls ho vaig á dir.

Se tractava seriament de la fusió de las companyias de Fransa y de Almansa ab la del Nort, projecte colossal que donava per resultat la preponderancia dels capitals espanyols dintre de aquesta poderosa companyia. Aquesta establiria á Barcelona las sèvas oficinas. S' acabaria la construcció de no sé quantas líneas projectadas. En una paraula: l' or aniria á dojo.

Quan en López, en Planás y altres peixos grossos se 'n anavan á Madrit en tren exprés á ultimar las bases del arreglo, la Bolsa sentia palpitations com las que solen agitar á tot cor emocionat.

Y apenas se sapigué que una de las bases de que 's partia era 'l compromís que contreya la companyia del Nort, en lo sentit d' entregar una acció y una obligació de las sèvas á cambi de cada acció d' Almansa, tothom se va treure la cartereta de la butxaca y llapis en má va tirar-se los seus càlculs decidintse á comprar accions de las beneficiadas. Pèls accionistas d' Almansa aquella ganga queya del cel. Las accions de Almansa van enfilarse com una carabassera sembrada en terra propicia. En menos de una senmana, de 114 á que 's cotisavan van pujar ¡fins á 165! ¡Una puja de 51 enters! Semblava que las tals accions estiguessen impresas sobre goma elástica. ¡Quina manera d' estirarse!

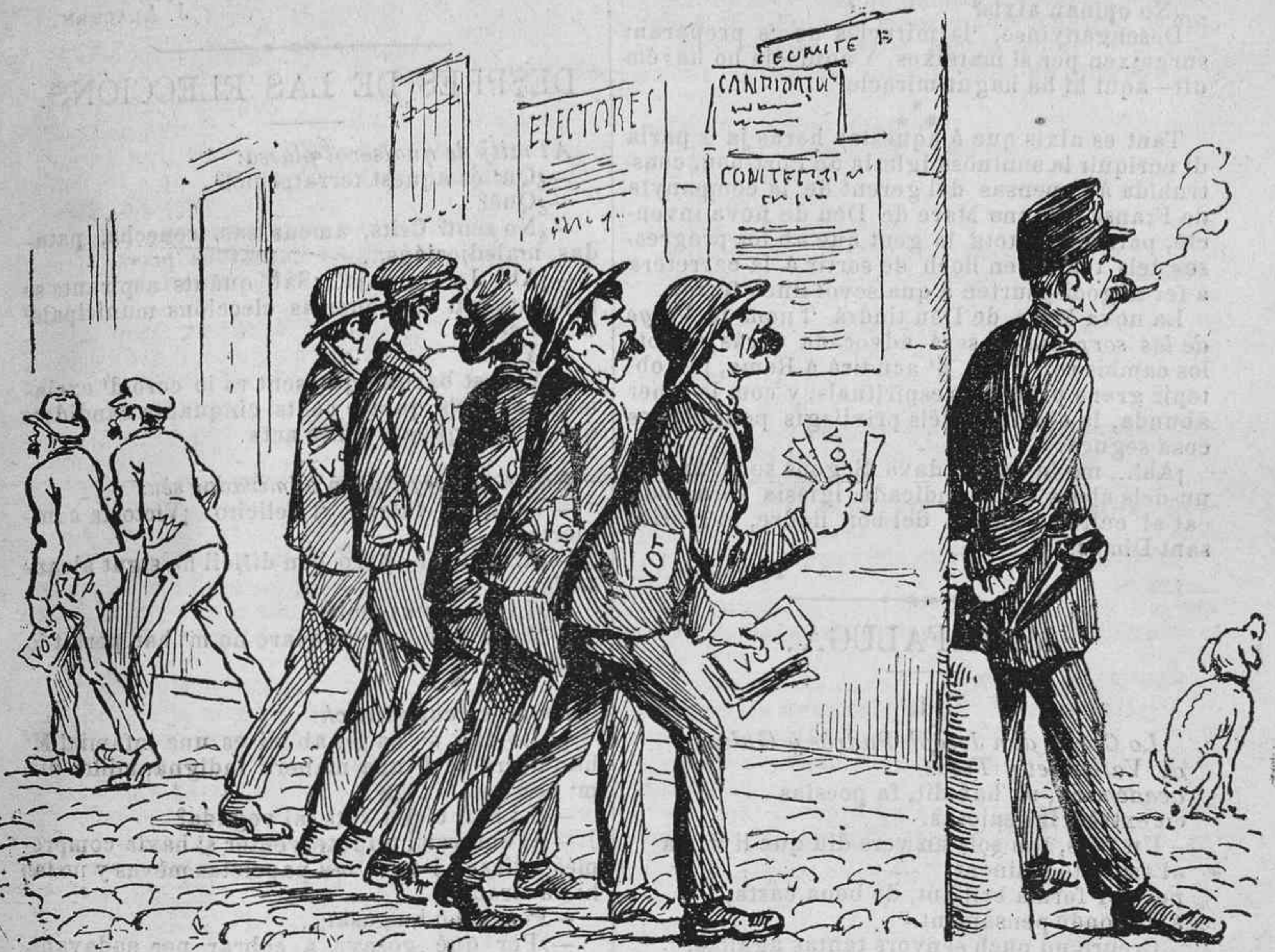
Per aquest paper sonreyan días semblants á aquells famosos de vuyt ó nou anys enrera, en que tothom s' enriquía en un tancar y obrir d' ulls, en que tothom posava carruatje... Las accions de Almansa eran la noya bonica: qui la volgués festejar, ja calia que 's gratés la butxaca.

* *

La companyia de Fransa convocava Junta general pèl dia 10 del corrent mes, precisament pèl dia mateix en que devian efectuarse las eleccions municipals: dia memorable de trampas y de sorpresas.

LOS NOSTROS MUNICIPALS.

OCUPACIONS SÉVAS DURANT L' ÚLTIM DIUMENJE.

Al dematí, aná á votar
dugas vegadas ó tres.

A la tarde, pendre l' ayre,
recolzarse... y no fer res.

En la Memoria destinada á ser llegida en la Junta general, y que com de costúm havia sigut impresa y repartida entre 'ls accionistas, se deya solemnement que un dels assumptos que devian sometre's á la deliberació y acort dels accionistas era «lo conveni ab la Companyia del »Nort d' Espanya per armonisar y fusionar los »interessos de una y altra companyia, y la otor- »gació al Consell de las autorizacions necessa- »rias á conseqüencia del acort.»

Era arribat lo moment :uprém d' enriquir á tothom.

Pero de prompte, y coincidint ab la terminació del plasso fixat per admetre accions y donar pa- peletas pera concorre á la Junta general de la companyia de Fransa, es á dir, quan lo número dels que devian assistir á la Junta eran favas contadas, comensá á sentirse á la Bolsa lo rumor sort y pahorós de un terremoto. Lo pacte estava desfet. La Companyia de Fransa havia escoltat novas proposicions fetas per en Rotschild y la fusió ja no 's feya ab lo Nort, sino ab la compa- nyia de Alicant. ¡Alicant, terra famosa dels tur- rróns!...

La Junta general confirmava la maniobra.

La pesca quedava realisada.

¿Han vist may enconjirse de repent un paper cotisable? Donchs allá haurian presenciat la re-

culada de las Almansas. Anavan baixant l' es- cala no de grahó en grahó, sino de tram en tram, á rodolóns, ab gran cruiximent d' ossos y ab gran petament de costellas. ¡Y quina manera de fer victimas!

En lo bolsín durant alguns dias tothom parla- va del quadro... Del quadro fúnebre en lo qual s' hi inseriu lo nom dels que se 'n van al Cel en cos y ánima. ¡Ditxós quadro!... No semblava sino qu' en aquella casa, ab tant parlar del quadro volguessen ter la competencia á la Exposició de Bellas Arts del Parch.

Ha sigut aixó una catástrofe en tota regla; més que una catástrofe, una hecatombel...

¡Ditxosos aquells qu' estavan en el ajo!... ¡Dit- xosos los que sabent la cosa venian quan las Al- mansas arribavan als núvols aquellas mateixas accions que havian comprat á preus inferiors! ¡Y sobre tot, benaventurats los mansos!

Perque la cosa déu haver sigut repentina. De haver existit negociacions previas pera desfer lo que s' havia convingut entre las companyias de Fransa y 'l Nort, com necessariament aques- tas negociacions havian de ser un poch llargue- tas, lo portarlas ab reserva deixant que la cotisa- ció obehís á las noticias publicadas y no dihent res de la possibilitat de que tot lo convingut se n' anés á l' aygua, hauria sigut una conducta

que no per no tenir qualificatiu en lo Còdich Penal hauria deixat de merèixer la reprobació de la gent que per obrar, mira més la conveniència que las lleys.

¿No opinan aixís?

Desengányinse, 'ls miracles no 's preparan: surgeixen per sí mateixos. Y aquí—ja ho havém dit—aquí hi ha hagut miracle.

Tant es aixís que á aquestas horas ja 's parla d'enriquir la suntuosa iglesia de Port-bou, construhida á expensas del gerent de la companyia de Fransa, ab una Mare de Dèu de nova invenció, patrona de tota la gent que ab los progresos dels temps, en lloch de sortir á la carretera á fer negocis, surten á qualsevol linea férrea.

La nova Mare de Dèu tindrà 'l nom de *Verge de las sorpresas* y será advocada eficaz en tots los cambis repentins. S' acudirá á Roma, per obtenir grans privilegis espirituals; y com lo diner abunda, la obtenció dels privilegis pontificis es cosa segura.

¡Ah!... me 'n descuydava. Segóns se m' ha dit, un dels altars de la indicada iglesia será dedicat al culto exclussiu del bon lladre, lo gloriós sant Dimas.

P. DEL O.

MATAFALUGA.

I.

Lo Comte don Joseph Padrós y Guías de Vallestret y Tosas, acadèmich, m' han dit, fa poesias en extrém ingeniosas.

Un vers, tan sols un vers diu que li basta al escriptó eminent per dar forma brillant, de bona casta, á un fondo pensament.

Creure no puch senyors tantas agallas, ni m' ho farán tragá; si per fixar son nom ompla dos ratllas, en una ¿qué dirá?

II.

Per véurela, de nit, hasta pujava de sa casa un balcó que hi ha al darrera, y just al cumpli un any que sa esposa era daltabaix del balcó ja la tirava.

III.

Lo quarto perfumat de una soltera es cel que un pecador ab ánsia espera.

IV.

—Un avaro 's va morir del mal que més l' espantava.
—¿Potser de miseria?—¡Ca!
Se va morir de una *gástiga*.

V.

«Ton cel, oh Jesús mèu, fes que m' aculli» los cristiáns fervents humils van dir.
Y avuy, oh mon malvat, un vil exclama:
«Si es cert que un cel hi ha será per mi.»

VI.

DOLORA.

Acompanyant un enterro vaig plorá al véuret, Rosé, y la gent així exclamava:
—¡Pobret, l' estimava bè!

Y era cert, pro no sabian que la causa del dolor no era del amich la pérdua sino la del tèu amor.

J. ALADERN.

DESPRÉS DE LAS ELECCIONS.

Al mitj de qualsevol plassa:

—¿Qu' es aquest terratrémol?

—¿Qué?

—¿No sent? Crits, amenassas, renechs, patadas, malediccions...

—¡Ah! Ja sè, vaja. ¿Sab quants aspirants se presentavan en aquestas eleccions municipals? Cinch cents.

—¡Y bè!

—Aquest barullo que sent es lo coro d'exclamacions dels quatre cents cinquanta candidats que s' han quedat sense acta.

Entre un elegit y un admirador sèu:

—Vaja, D. fulano, 'l felicito. ¡Victoria completa!

—Sí, victoria: pero ben difícil ha sigut alcan-sarla.

—¿Li ha costat molt?

—No ho sè de cert: encare no m' han portat lo compte.

En un circul polítich:

—¡Lo que s' ha fet ab mi es una infamia! M' han derrotat d' una manera indigna; millor dit, m' han estafat.

—¿Li han birlat vots tal vegada?

—Al contrari; un interventor s' havia compromés á tirar á l' urna mil papeletas mèvas y no las hi ha tiradas.

—Potser no ha gosat...

—¿Per qué gosava á cobrar per endavant, donchs?

Entre marit y muller:

—Ja he veus, tu que tan poch cas has fet sempre de mi: ¡ja soch concejal!

—Sí, concejal... concejal... ¡brava cosa! ¿ab qué 's menja aixó?

—¡Tonta! ¡ab qué 's menja! ¡Si precisament es lo contrari!...

Entre un elector y un elegit:

—Passiho bè, don fulano.

—.....

—¡¡Don fulano!! ¡Passiho bè...!

—.....

—¡Pssst! ¡¡¡Don fulano!!! ¿que no 'm sent?

—¡Ah!... ¿se li ofereix alguna cosa?

—¿Que no 'm coneix? Jo soch un dels qui l' han votat...

—¿Es burot vosté?

—No, senyor; soch lampista...

—Pues deu pendrem per un altre: los mèus electors, son tots guardas de consums y cosas aixís.

Dos amichs:

—Aném, ja has conseguit lo tèu ideal: ja ets regidor.

—Sí; realment, soch felís: lo únich que hi ha de mal en tot aixó, es...

—¿Qué?

—Que aquesta felicitat no més pot durar quatre anys.

Entre un anglès y 'l seu deudor:

—Dèu lo guart: vinch á veure si arreglém aquell ditzós compte.

—¿Tan aviat?

—¡Ay ay! ¿No 'm va dir que contava ser elegit concejal y que passés després de las eleccions?

—Bè, sí... pero...

—¡Qué! ¿no es regidor, per ventura?

—¡Pero si encare no hem pres possessió del càrrech... ni de res!...

Dos electors d' experiència:

—¿Qué te 'n sembla de la elecció de mengano? ¿No trobas que la seva entrada en lo municipi pot ser molt beneficosa per la ciutat?

—No s' hi pot dir res, aixó serà segons per ahont ell las enfilí.

—Pero, home; aixó ni cal duptarho. ¿No has vist que s' ha presentat ab lo caràcter de *independent*?

—Pues per xó mateix. Sent *independent*, está en complerta llibertat pera fer lo que li dongui la gana. Pot volguer administrar bè, pot dedicarse á las traficas... pot fer un dia de cada cosa...

Municipals y burots:

—Lo que jo no puch acabar de compendre es el porqué de la algazara que la chent mueve contra nosotros...

—¿Quina gatzara?

—Eso que dicen de si los municipals hemos anat á votar tantas ó cuantas vegadas cada uno. ¡Si es lo más lóchich!

—¿Per qué?

—Hombre... ¿no le llaman elecciones municipales á eso? Pues en rigor, nadie más que 'ls municipals debiera tener dret á votar. Todos los demás que votan, son una colla de intrusos.

En una botiga qualsevol:

—¿Es aquí 'l senyor Francisco?

—Don, don.

—¿Don qué?

—Don Francisco.

—¡Hola! ¿don? ¿per qué? ¿desde quan?

—¿Que no sab que l' acaban de fer regidor?

Un dels que entran y un dels que surten:

—Ja ho veu, don Fulano; vosté deixa de ser regidor, jo ara comenso á serne.

—¡Psè! Aixís va 'l mon...

—¡Ah! Li asseguro que s' hi coneixerá la nostra entrada en lo municipi...

—¿De veras?

—Al menos jo hi vaig animat de grans propòsits y esperansas.

—Donchs me sembla que ha fet una mica massa tart.

—¡Y aixó!

—A la caixa municipal ja no hi ha un xavo.

En una taula de café:

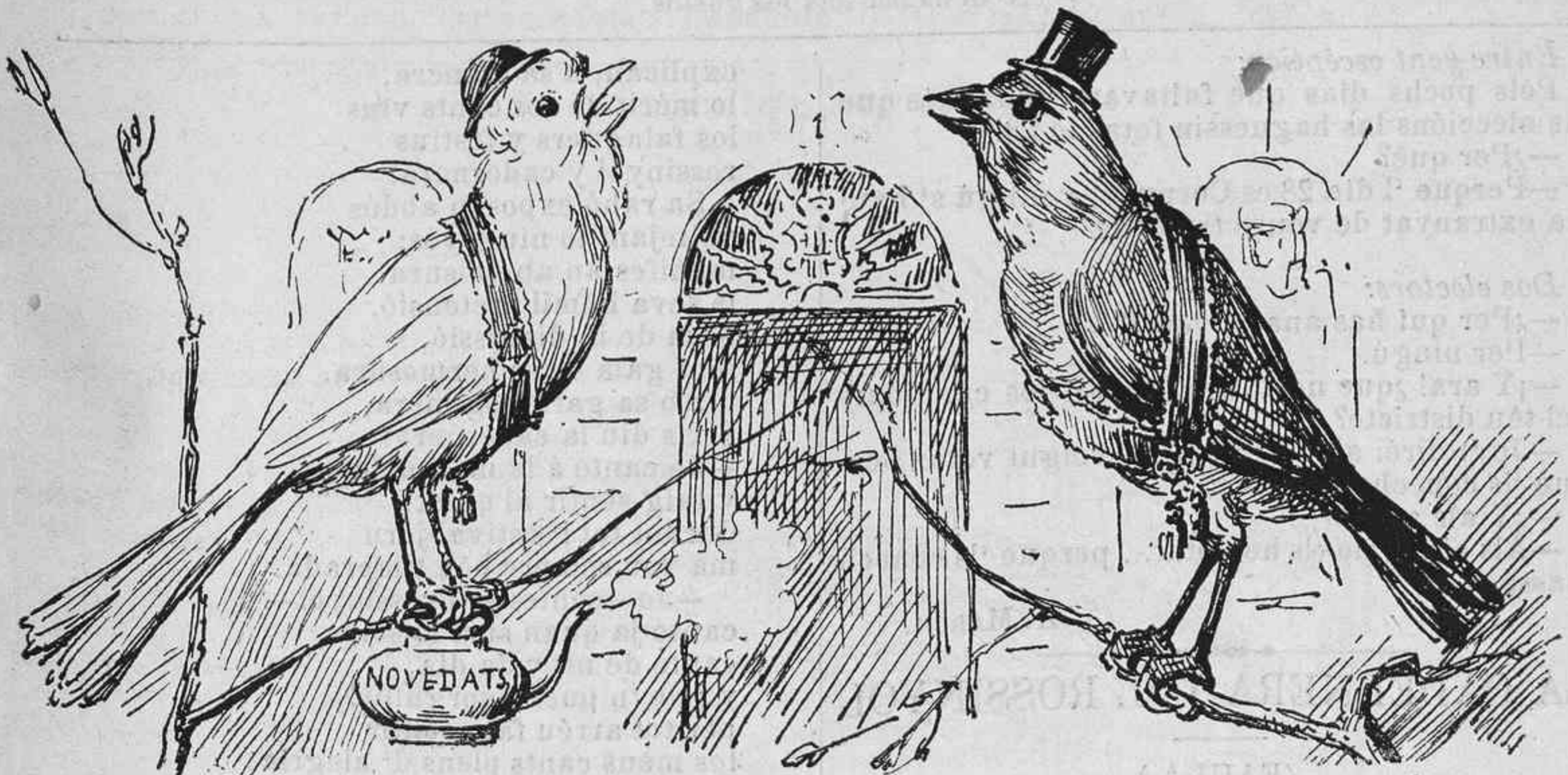
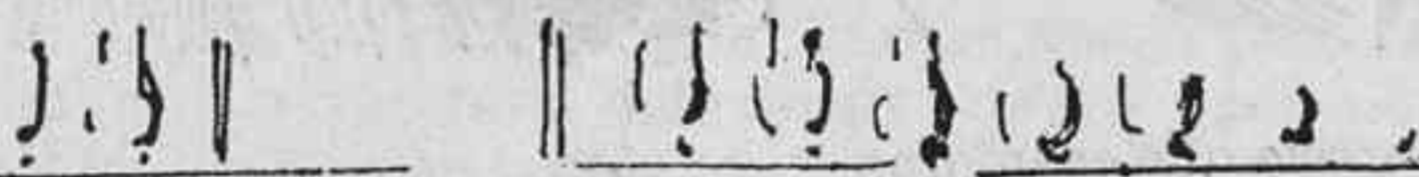
—¡Eh! Ja deus saberho: Sutano es concejal.

—¡Dimontri! ¿de debó?

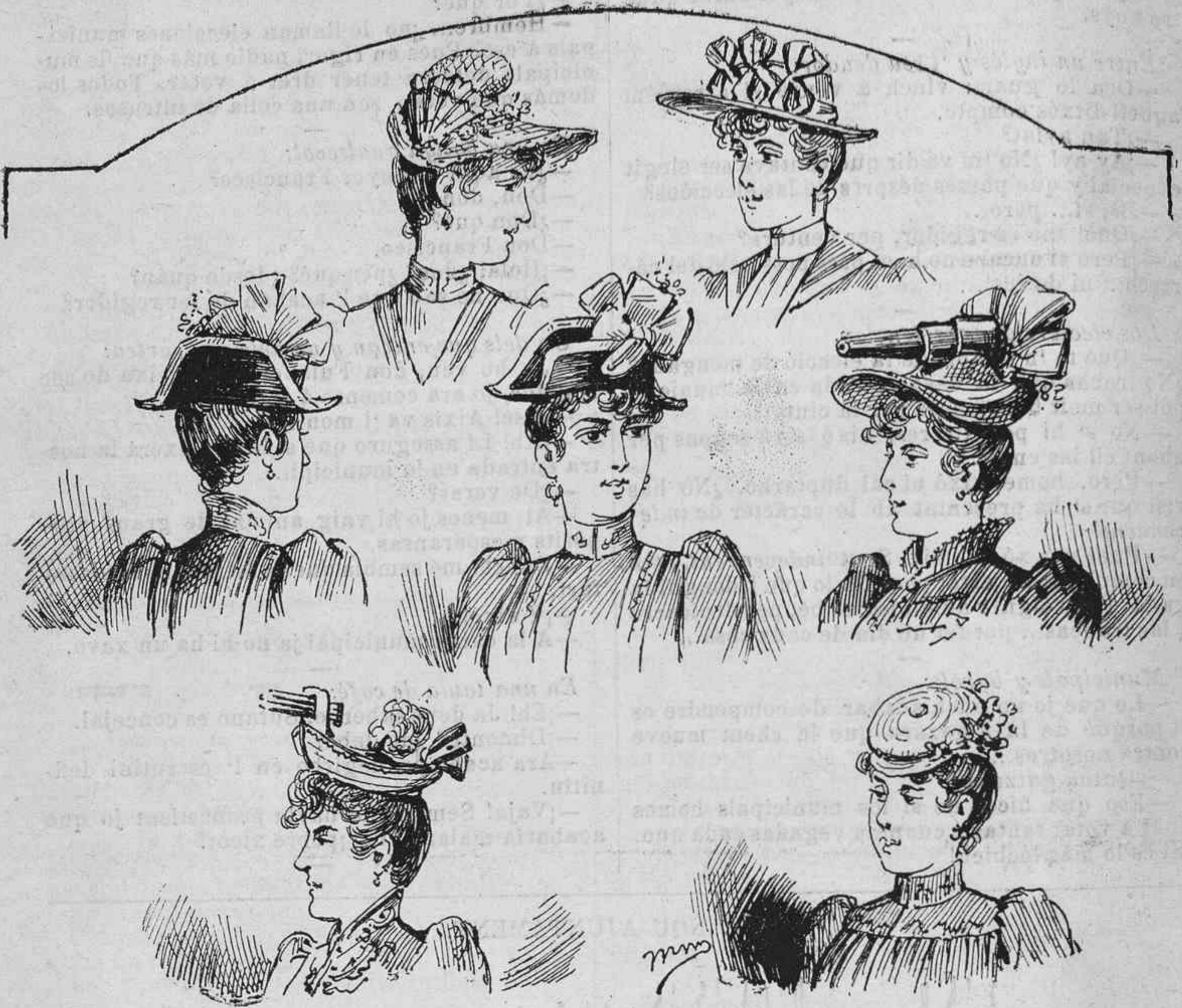
—Ara acabo de llegirho en l' escrutini definitiu.

—¡Vaja! Sempre ho havia pronosticat jo que acabaria malament... ¡pobre xicot!

EN LO NOU AJUNTAMENT.

Diu que hi tindrem un Canari
y un Passarell. ¡Olé ya!
Ara lo que convindria
es que volguessin cantá.

Barrets que enamoran
y que donan sustos...
¡Tribin y remenin!
N' hi ha per tots los gustos.

Entre gent escéptica:

Pèls pochos días que faltavan, valia més que las eleccions las haguessin fetas lo 28.

—¿Per què?

—Perque 'l día 28 es Corpus... y ningú s' hauria extranyat de veure trampas.

Dos electors:

—¿Per qui has anat á votar?

—Per ningú.

—¡Y ara! ¿que no t' agradavan los candidats del teu districte?

—Jo 't diré: als uns no 'ls hi volgut votar perque 'ls conech molt poch.

—¿Y als altres?

—Als altres no 'ls he votat... porque 'ls conech massa.

A. MARCH.

LA CADERNERA Y 'L ROSSINYOL

(FAULA.)

En mitj de l' espés fullatje
d' una arbreda mitj salvatje,

explican, á sa manera,
lo mérit de sos cants vius
los falaguers y festius
rossinyol y cadenera.

Sa rahó exposan abdós
voltejant lo niu joyós;
manifestan ab dolsura
la sèva humil pretensió,
basa de la discussió,
fent gála de sa hermosura.

Ab sa garla joganera,
aixís diu la cadenera:
—Jo canto á la matinada
y faig sentir al entorn
durant tot l' estival jorn
ma veu sempre bèn timbrada.

—Jo—contesta 'l rossinyol—
canto ja quan surt lo sol,
canto de nit y de dia,
y ¡me 'n puch enorgullir!
per tot airéu faig sentir
los mèus cants plens d' alegria.

—Jo—afirma ella—de segú
soch més hermosa que tú,
en lo cantar molt senzilla,

del prat tendre habitadora
y d' amor la cantadora...
¡já mi cap aucell m' humilla!

—Donchs jo —'l rossinyol exclama—
tinch ja pública ma fama;
sé qu' es més bella ta casta,
pro 'l mèu cant es celebrat,
lo mèu nom es reputat,
y aixó, per guanyarte, 'm basta.—

Y la gloria 's declará
pèl rossinyol, que en cantá
aventatja en demasia
à la altiva cadenera
que en florida primavera
sas cansóns á l' ayre envia.

Aixís, en la apreciació
d' alguna composició
qualsevol, més que 'l valor
d' aquella obra que 's critica,
molts cops, per desgracia, implica
la fama que tè l' autor.

B. PACU MIR.

L' ÀFRICA COMENSA...

¿Ahónt?

À la plassa de Catalunya.

Desde allí, tirant cap á mar, tot es África.

No soch jo qui ho dich. Ho diuhen los tranvias,
ómnibus, jardineras, *condals*, *catalanas* y demés
carruatjes que han pres aquell tros de ciutat per
teatro de las sèvas barbaritats y salvatjadas.

Desde que s' ha establert la competencia entre
aquestas *simpáticas* empresas de carruatjes, la
Rambla, 'l passeig de Colon y 'l pla de Palacio
han quedat convertits en escorxadors permanents.

Los cotxes se persegueixen uns als altres com
á fieras: alló no son carruatjes; son barcos aco-
rassats que jagan á qui farà més desgracias y
á qui destruirá més enemichs.

Lo de davant corra, lo de darrera l' embesteix.
No hi fa res que 'ls passatjers cridin y protestin,
no significa res que 'ls transeünts s' esbalotin.

La lluyta está empenyada y un ó altre ha de su-
cumbir.

¡Ay del ómnibus que s' entreté una mica! ¡ay
de la *condal* que no rodola ab llestesa! La llansa
de la jardinera, l' espoló del acorassat enemich
l' arreplega per la popa y ¡zas! un carruatje pa-
ssat per ull, uns quants passatjers triturats y un
esboranch més á las ordenansas municipals

Y aixó passa 'l demati, á la tarde, al vespre...
á tot' hora.

¿Qué fan entre tant las autoritats africanas...
dich, barceloninas?

Res; prenen providencias, juran que hi posa-
rán remey... y ordenan als municipals que apun-
tin lo número dels cotxes que 's propassin.

Los municipals apuntan, apuntan... pero may
acaban de disparar.

Y 'ls tranvias, jardineras y demés anarquistas
rodats continúan fent de las sèvas, convensuts
de que aquí no hi ha altra lley que mirar qui
corra més y que la verdadera vara de la justicia
es la llansa del carruatje.

Si l' *Odeon* no fos tancat ¡quin assumpto més
bonich y palpitant per un drama terrorífich! *Los
coches desenfrenados ó el terror de Barcelona.*

Las quatre ó cinch empresas que prenen part
en aquesta lluyta sostenen totas que tenen rahó;
pero per més que diguin y prediquin y per més
rodas que hi haja en los sèus carruatjes, aquesta
manera de ferse la competencia no pot anar ni
ab rodas.

Quan van establirse 'ls tranvias se deya qu'
era pera comoditat del públich. Venen los óm-
nibus y jardineras, y s' assegura que la nostra
comoditat anirá en augment.

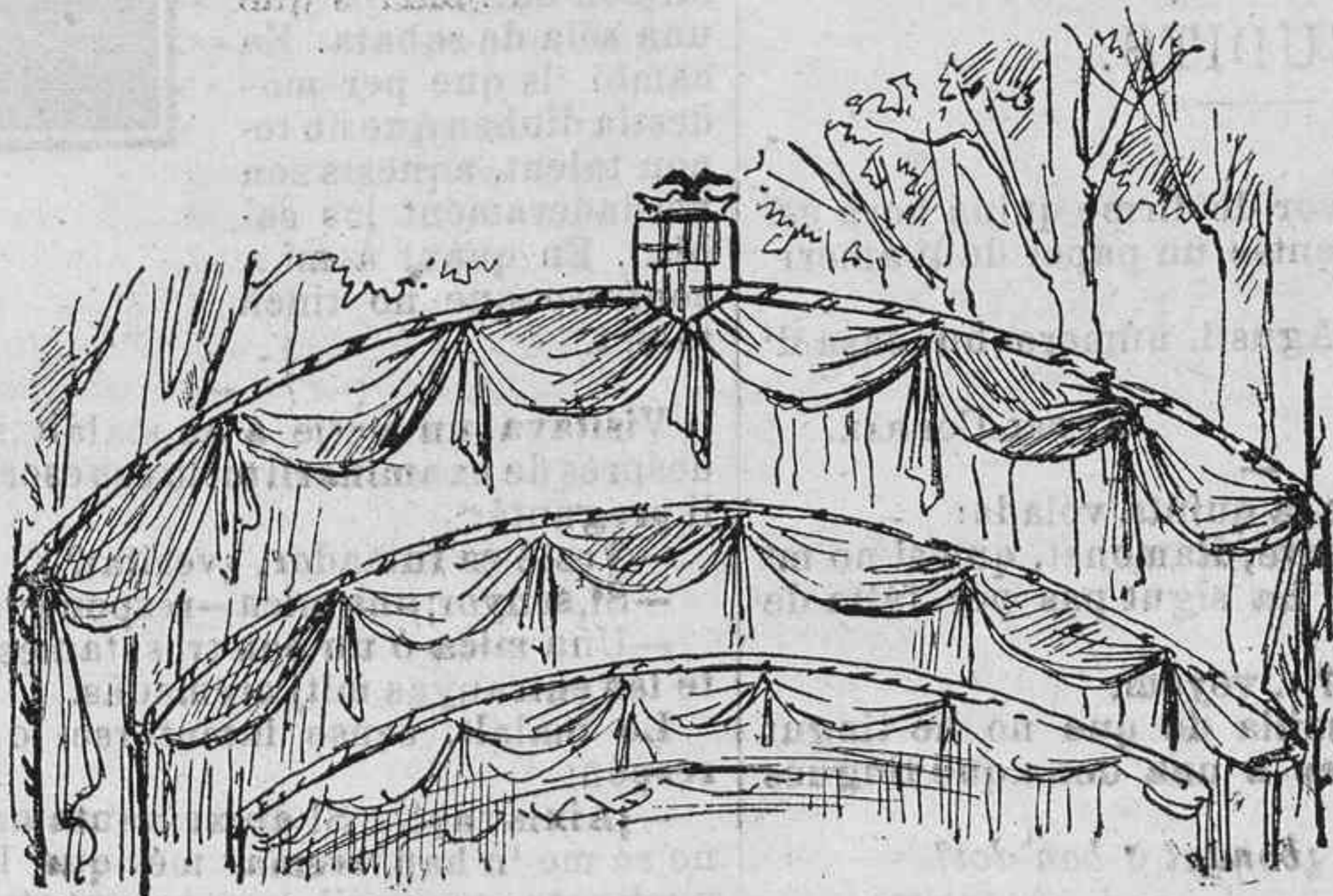
Ara s' ha vist ben clar. Tots aquests carruatjes
han sigut inventats pura y exclusivament pera
desbaratar las personas y obligarlas á anar pèls
carrers ab l' ay al cos.

—Per mí—deya un—aquestas empresas están
subvencionadas pèls que fan caixas de morts y
pèls capelláns que 's dedican al rengló dels fu-
nerals.—

Perfectament. ¿Los amos dels tranvias y de-
més cotxes competidors creuhen que aquestas
competencias son licitas?

Que las continúhin, donchs.

DINS DEL NOU MUNICIPI.

Altra vegada regidor lo Sr. D. Pau Despax... ¡Ay! ¡Quín *Despaig* de musselina, per las próximas festas de
la Mercè!

PÁGINAS ARTÍSTICAS.
OBRAS DEL ESCULTOR CATALÁ EUSSEBI ARNAU.

Sortint de l' aygua.

¶ Mentres tant, nosaltres nos abstindrém de pujar en los seus carruatjes. Aixís podrán corre més depressa y destrossarse ab tota comoditat. Y quan las sévas rivalitats y diferencias estiguin completament solventadas, que avisin. Llavors tornarem á pujarhi.

MATÍAS BONAFÉ.

ACUDITS.

Cassat al vol:

—¿Voldria fè 'l favor de dirme quina hora es? L'interpelat, trayentse un paper de l' americana:

—Carrer de Sant Agustí. número hu, casa d' empenyos.

A. DEL CORRAL.

Entre dos pollos de la quinta volada:

—Me pots bèn creure, Ramonet, que si no m' hi casat encare, no ha sigut pas per falta de ganas.

—¿Donchs per qué?... veyám.

—Per la rahó senzilla de que no he tingut may la sort de trobar á una dona que tingués bondat.

—Ey, entenémnos: ¿bondat ó bon-dot?

AGUILETA.

Consell de un mestre á un seu deixeble:

—Mira, noy: ten bèn present lo que vaig á dirte. Tots aquells que s' alaban y diuhen que tenen talent, pèl regular son més burros que una sola de sabata. En cambi 'ls que per modestia diuhen que no tenen talent, aquests son verdaderament los sabis... En quant á mi... confesso que no tinch talent.

— Visitava un metje á un malalt sexagenari, y després de examinarli totlo cos escrupulosament, li preguntá:

—Vosté es fumador, ¿veritat?

—Sí, senyor; una mica—respongué l'interrogat.

—Una mica ó un bon tros; tan es aixís, que ja tèt las entranyas mitj cremadas.

Lo malalt, sense inmutarse lo més mínim, respón:

—¡Aixís ray!... Si ab xeixanta anys que fumo no se me 'n han cremat més que la meytat, bè puch estar tranquil, perque avants no las tinga cremadas totalment, ja seré al altre barri.

J. CAP.

Ave María.

PENSAMENTS SOBRE LA DONA.—Més fácil es que un cobart fassa callar á un valent, que no un valent á una dona.

∴ Generalment las donas son amigas dels capelláns, perque aquests també portan faldillas.

∴ Casarse es la més gran barbaritat que l' home fá, y lo millor pensament que fa la dona.

∴ La dona ¡oh lector! es falsa, hipócrita, xerraira: es tot lo més dolent que 't pugas pensar... Y á pesar de tot á mi m' agradan molt, pero molt... las donas... (s' enten, las donas dels altres).

LL. SALVADOR.

A UNA...

Ja fa días que 'm demanas

que un bès te donga, Roser;

ja t' he dit: no te 'l vull fer,

y tas súplicas son vanas.

Rihent.

Mes si insisteixes encara en que jo 't fassi un petó, agafa un tros de sabó y rentat bèn bè la cara; frega bèn fort, sense frè; treute 'ls polvos y potingas, y quan bèn neta la tingas... encare m' hi pensaré.

JAPET DE L' ORGA.

PRINCIPAL.

¡Quina llástima que la companyia d' ópera francesa no estiga millor secundada per un cos de coros més nutrit, per una orquesta més numerosa!... Perque tèt alguns artistas de mérit, tots ells intel·ligents en lo seu art.

Vegerem l' altre día l' ópera *Le voyage en Chine*, de Bazin, que ve á ser una especie de sarsuela, ó siga una successió de diálechs ab pessas de música intercaladas, y no poguerem menos de admirar l' art exquisit ab que aquells artistas

feyan gala de sa dobla condició de cómichs y de cantants.

L' ópera de Bazin, basada en un argument familiar ab punts y ribets de cómich, sense ser de aquelles que pasman y enardeixen, se saboreja ab gust, sobre tot quan es ben representada.

Mlle. Salambiani, qu' es lo cap de brot de la companyia, hi estigué deliciosa

* *

Arribo una mica tart pera parlar del eminent violinista Sarasate, qual concert estava anunciat per la nit del dimecres, precisament pèl dia en qu' escrich las presents ratllas.

La senmana pròxima ne dirèm alguna cosa de aquest genial artista.

LICEO.

Dos aconteixements: lo primer ha consistit en la reaparició de la tiple Tetrzzini; lo segón, en l' estreno de l' ópera de Mascagni, *Cavalleria rusticana*.

Aném per parts al ressenyarlas.

* *

La Tetrzzini, ja admirada y aplaudida anteriorment pèl públich de Barcelona, ha reaparegut transformada en la Desdèmona de l' ópera de Verdi, *Otello*, y ha fet de la sèva part una verdadera creació, lo mateix com á actriu que com á cantant. Hi ha que sentirla y véurela pera trobarse fascinat davant de aquell equilibri de facultats. Lo personatge resulta sempre en tota la sèva extensió y en tots los moments. La Tetrzzini es de aquelles artistas que no olvida ni desdenya 'l menor detall.

Tè una veu de soprano extensa y ben timbrada, sab graduarla ab una gran inteligencia, y separantse de la costúm de un gran número de artistas, que buscant l' aplauso ab afany immoderat, accentúan en excés y algunas vegadas se surten de mare y fins de tota la familia, la Tetrzzini se mostra respetuosa ab lo compositor y ab lo llibretista ¿Deixan per aixó de aplaudirla menos? No, senyors: diguiho sino la *Cansó del sálich* y l' *Ave Maria*, que hagué de repetir, per acallar las demostracions entussiasistas de la concurrencia.

Cardinali, ab tan excelent Desdèmona, feu un *Otello* admirable.

Resultat: que l' ópera de Verdi es, ara com ara, lo millor triunfo de la temporada.

* *

Casi comenso á creure que al celebrat mestre Pedrell, que en materias musicals tot lo que tè al cor ho tè á la boca, la rahó li sobrava quan parlava aquest dia desde las columnas de *La Vanguardia* del chauvinisme y dels estrepitosos bombos, que per animar lo mercat y acumular profits y guanys, acostuman á donar los editors italiáns.

Precisament aquest concert de bombos colossals, trasmesos pèl telégrafo de cap á cap del mon, es lo que ha perjudicat més, per lo que á Barcelona respecta, l' éxit de l' ópera de Mascagni, titulada: *Cavalleria rusticana*. Perque tothom esperava un prodigi y ha resultat tan sòls una producció regular, de cap manera despreciable; pero tampoch superior... y sempre per dessota del gran soroll de bombo que se li ha dedicat.

Mascagni es un autor que promet.

Aquesta es la síntesis de la nostra impressió.

Hi ha en l' ópera facilitat, instinct dramátich en la interpretació de las situacions culminants

y algunas pessas que 's destacan sobre las demás que pecan de vulgars é insignificants, elements que denotan talent, que indican la existencia de un bon autor en periodo de formació. Lo que no hi ha, es lo que 'ns ha volgut fer veure l' editor Souzogno: lo que no hi ha es geni

Contribuí tal vegada en part á aquest efecte, la interpretació algún tant insegura en la representació primera, confiada á las Sras. Rodríguez y Guerrini y 'ls Srs. De Marchi y Labán.

No obstant, just es confessar que tant la senyora Rodríguez com lo Sr. de Marchi, aquest principalment, en alguns fragments se feren aplaudir ab molta justicia, al igual que 'l mestre Mascheroni.

ROMEA.

Continúa disparant los últims cartutxos, ja que la campanya toca al seu terme.

Y, naturalment, havent de plegar aviat, no 'ns dona res de nou.

Per lo tant, no extranyin que passém de llarch.

TÍVOLI.

La sarsueleta *Bola 3* es una de tantas de las que produheix la activa fábrica de pessas curtas cantables y ballables que tè á Madrit lo Sr. Jackson Veyan.

Tota la gracia de la producció consisteix en la aparició successiva de alguns tipos caricaturas, com per exemple dos ratas, quatre gallegos, un cómich tronat, un cessant, un falsificador y una criada, tots los quals dihen cosas escritas ab facilitat, pero pobras de xistes. Lo Sr. Jackson Veyan, que posseheix lo motllo pera produhir obras de aquest género, no sempre troba á má la materia fosfórica dels xistes.

La música es agradable.

En la execució 's distingiren principalment la Srta. Segovia, que continúa sent la joya de la casa, y 'l Sr. Bosch.

CATALUNYA.

Las trompetas encare cridan gent.

Ara la banda femenina ha estrenat un trajo de campanya, y executa ademés algunas marxas novas y diversos tochs de guerra.

Lo teatro s' ompla cada nit.

No sembla sino que las tals trompetas toquin llamada pel públich... y á la carrera.

CALVO-VICO.

La Almoneda del diablo, continua proporcionant alguns pléns á aquest teatro.

En vista de lo qual no es d' extranyar que no busquin res mes, mentres *La Almoneda de diablo* raji.

CIRCO EQUESTRE.

La companyia ha sigut, com de costúm, molt bèn rebuda.

Ultimament ha debutat un artista que produheix un efecte molt encisador. Nos referim á miss O'Brean, que 's presenta ab lo titul de *La charmeuse de pigeons*. Vestida de satí blanch, executa alguns exercicis eqüestres sobre un caball casi en pel, donant voltas á unas paneretas de flors.

Al final del número, que resulta molt elegant y vistós, surten de un recó del Circo alguns coloms que ván á posarse sobre 'l cap, sobre las espatllas y sobre 'ls brassos de l' amassona.

Miss O'Brean es una artista qu' ella mateixa 's porta 'ls coloms de la ovació.

N. N. N.

ANARQUÍA DE DALI.

Una comissió de barcelonins, á las portas del cel:

—¿Qui mana aquí dalt, sant Pere?
 ¿á qué vè tanta humitat?
 —¡Fills, los elements y 'ls núvols
 se 'ns han insubordinat!

¡VADE RETRO!

¡Fuig! ¡apárta't del davant,
 dimoni en forma de dona,
 tentació horrible y constant,
 capás de pérdrer al sant
 d' historia més llimpia y bona!

Demano forsas á Dèu,
 m' encomano á sant Antoni,
 y ningú escolta 'l prech mèu.
 ¡Quan estich al davant tèu
 sempre pot més lo dimoni!

Tu dirás que en ton vestit,
 en tas accions y en ton ayre
 no hi ha 'l motiu més petit...
 ¡Ay, filla... 'l nostre appetit
 no necessita pas gayre!

L' etern petó, que en tos llavis
 sensuals y ardents com foch
 barboteja, á ferte agravis

m' excita, ni que t' alabis
 de que ni hi pensas tampoch.

Tampoch coneix lo diamant
 que ab son brill á tots enlluherna.
 Ell no ho sab pas... ¡y no obstant
 ja veus com detrás d' ell van
 los homes ab ansia eterna!

—Es l' únich, dirás, que pot
 darte frisansa, la boca;
 perque en quant al demés, tot
 está tapat, y ni un mot
 de censura per re 'm toca.—

Tapat... tapat... sí; ho está.
 Pero ¿ignoras que á vegadas
 es impossible ocultá
 certas cosas? ¿qui podrá
 tapá 'l sol? ¡traball devadas!

Mes.. un foch que crema poch
 s' apaga al més petit vent.
 ¡Pro que hi toqui, sent lo foch

molt gran... veurás com en lloch
d'apagarlo encar l' encén.

Tapa bè 'l cos del vestit
t' alabastrina garganta:
pro es tan arrogant ton pit
que deix veure son despit
contra 'l cosset que l' aguanta.

Tapadas están també
tas formas esculturals,
y, com dius tu, no 's veu re;
pot dí' aixó la qui no tè
los contorns tan desiguals.

Que á tu la mateixa roba
te fa semblar més divina:
tant bè lo vestit tè proba,
que 'l que la vista no troba
prou lo desitj ho endevina.

Y, ¡en fil! que, volent tu ó no,
no 't puch veure sens que senti
de pecar la tentació,
y he fet la resolució
de fugir d' alló que 'm senti.

Filla, l' infern es dolent
y 'l cel molt bó; la carn, flaca,
y es sa flaqueza exigent,
y ma virtut impotent
contra qui com tu l' ataca...

¿No 'm deixas encara? ¡Qué!
¿Mas rahóns no t' han vensut?...
¿Dius que no 'm cal temer re,
puig en cas... m' estrellaré
en lo dich de ta virtut?

En tas fòrsas molt confias...
l' home es foch, la dona estopa,
y en aquests perversos días
pocas virtuts trobarias,
que la que no dina, sopa.

Mes, fins admetent que ets tal,
no es cap dich que m' asseguri;
Jo veig que ab tu pèndré mal....
Si tu no 'm curas com cal
hauré de buscar qui 'm curi.

Per lo tant, aquesta porta
no l' entris més; pots anar
ab homes de carn més morta
jó de virtut molt més forta!
¡¡O ab més ganas de pecar!!

DR. CH.

Publiquém avuy lo retrato y la reproducció de
algunas delas obras més hermosas de un escultor
tant notable com modest.

Nos referim á D. Eussebi Arnau.

Arnau es una proba vivent de lo que pot la
vocació artistica quan es verdadera y natural.

Fill de un pobre artesá, que perdé la vida cuy-
dant als malalts de la febra groga, que l' any

70 invadi 'l barri maritim de la Barceloneta, se
trobá sens amparo y pobre. La Casa de Caritat
li obri sas portas. Allá nesqué, allá s' educá.

Quan anava á un enterro ab los altres nens,
companys seus d' infortuni, arreplegava quanta
cera podia y la modelava ab pasmosa habilitat.
Ja llavors, en sa edat més tendra, sentia 'ls im-
pulsos de sa vocació.

Per últim, ingressá en l' establiment tipográ-
fich de la casa de aprenent caixista, fins que per-
sistent en sa fatlera de esculpir, posárentlo de
aprenent á casa de un escultor tallista, y com á
horas perdudas modelés una bonica estatueta,
que trobá comprador als pochs moments d' ex-
posada, la Junta de la Casa de Caritat procurá
qu' entrés en l' estudi de un escultor, havent sig-
gut l' infortunat Gamot, qui s' encarregá de la
educació artistica de Arnau.

Tals han sigut sos principis.

La caritat l' ampará; l' amor á l' art, l' aplica-
ció, y 'ls nobles sentiments de la gratitut que ha
sentit sempre la seva ánima hermosa, li han fet
pendre un gran impuls en sa carrera.

De sos progressos, ne son una proba evident.
las obras qual reproducció doném en lo present
número: lo nen que riu, lo nen que surt de l' ay-
gua y bufa y sobre tot lo grupo dels dos escola-
nets, una de las joyas de l' actual exposició de
Bellas Arts, proclaman que Arnau camina ab pas-
segur per la vía que han seguit tots los mestres.

Lo fort del jove escultor es la expressió. Las
sevas estátuas tenen vida y carácter, y están que
parlan.

La ESQUELLA 's complau tributantli aquest mo-
dest encomi, que desitjem contribuheixi á alen-
tarlo en sa carrera, fentli vencer aquella des-
confiansa, que no l' abandona may, ni quan se
li dirigeixen los elogis més merescuts.

No 'ns ha sorprés llegir en el *Diluvio* las se-
güents ratllas:

«Menudos comentarios y no pocas bromitas se
han hecho, enlazando los dos siguientes hechos.
El famoso *meeting* de la moralidad electoral que
hubo en el Tivoli en 1889 y la elección de los po-
sibilistas, Sres. Roca y Roca y Passarell en el
distrito de la Concepción.»

Hem dit que no 'ns han sorprés aquestas rat-
llas, perque, francament, las esperavam.

Mereixer las pullas del *Diluvio*, ser objecte
constant de la seva hostalitat, sempre ha sigut
una honra. Ho havém dit mil vegadas: de aquest
periódich, lo únich que hi ha que temer son los
elogis.

Per lo demés, ja que 'l *meeting* famós de la
moralitat electoral invoca ab tan poca oportuni-
tat, no será mal recordar que qui més contribuí
á esbullar aquella idea regeneradora, á sembrar
estúpidas desconfiansas y adelantar judicis tan
maliciosos com infundats, sigué precisament el
Diluvio,

Disposats estém, per si 'l *Diluvio* 'ls tè olvi-
dats, á reproduhir los atachs, que, per la seva
conducta, llavors tinguérem de dirigirli.

Conseqüent en la seva deria, aprofita avuy lo
triunfo electoral de dos amichs nostres, sens es-
perar á veure quins serán los seus actes, pera ja
que censurarlos no pot, tractar de mortificar á
dos personas dignas.

LA VIDA A LONDRES. (Dibuix de P. Eriz.)

Una demi-mondaine y una florista ambulante.

Detalls electorals.

A primera hora las comparsas de burots y peóns invadiren los colegis.

Anavan bruts, espitregats... Feyan pudó y tot.

—No ho extranyis—me digué un conegut tapantse 'l nas—son los representants de las *clases pudientes*.

A un de ^{**}aquells gali-fardéus, que anava plé de tacas y ab las espardeñas foradadas, alveure un interventor que figurava com á comerciant, li preguntá:

—¿En qué comercia vosté?

Y ell respongué:

—Recullo burillas per la Rambla.

Un altre de la mateixa calanya, figurava viure en un pis del Passeig de Gracia, y 'l mateix interventor li digué:

—Home, ja 's veu que á vosté 'l lloguer del pis li déu absorbir tot lo guany, perque no li han quedat quatre duros per comprarse uns pantalóns.

Tot aixó succehí á primera hora, tot just s'obriren los colegis.

Comentari que vaig cullir de boca de un circumstant.

—Succeheix ab la burotada, al revés del oli. Ab l' oli las morcas se troban al cul de la gerra: en cambi aquí saltan ab lo primer glop.

Estiga tranquil *El Diluvio*, y sápigay entenga ara y sempre que 'ls nostres amichs, los regidors electes pèl districte de la Concepció, si han acceptat un càrrech pesat, fastidiós y exposat á tota mena de murmuracions, ha sigut precisament per poguer prosseguir ab ardiment la campanya iniciada en lo *meeting* de la moralitatelectoral, com també per exigir, si es necessari, que certas casas de dormir del carrer del Mitj-dia, tingan las degudas condicions higiénicas; com, finalment—y de aixó n' estém més que segurs—per demostrar, que fins de un lloch com l' Ajuntament se 'n pot sortir ab lo front més alt y ab las mans més netas, que de la administració de certas societats ó *sucietats* més ó menos salvadoras.

Y ara, per acabar, ^{**}senyors del *Diluvio*, y ja que ha arribat l' hora de despedirnos:

Servéixinse donar expressions als seus dignes amichs de la confraria dels sarauhistas, que aquests si qu' en las eleccions del passat diumenje, van portarse com uns modelos de pureza.

Un, dos y tres dias després de las eleccions de regidors s' ignorava encare 'l resultat del escrutini per lo que respecta á alguns dels districtes de Barcelona.

Del últim recó d' Espanya teniam noticias exactas.

En cambi no sabiam res de Hostafranchs, ni del districte de las Atarassanas

Una de dos: ó bè á las oficinas municipales están tan atrassats de aritmética que pera fer una senzilla suma necessitan tres dias mortals, ó las comunicacions entre 'ls arrabals de Barcelona y la Plassa de Sant Jaume se troban en tan mal estat, qu' es impossible enviar un recado en menos de tres dias.

Trihin la solució que vulgan.

Tant l' una com l' altra indican que l' administració municipal barcelonesa necessita grans reformas: ó per adobar camins, ó per adobar conciencias.

JOCHS FLORALS.
UN POETA VENSUT.

—¿No m' han premiat los mèus versos?
Bueno: jo 'ls publicaré,
cantantlos com un trovayre
al mitj mateix del carré.

Una noticia curiosa:

L' emperador de Alemanya acaba de pendre una decissió original. Ha fet saber als predicadors de la cort que 'ls seus sermons no han de durar en tots conceptes més enllà de quinze minuts.

Vels'hi aquí un monarca que ab tot y patir del oïdo es enemich de las inyeccions... místicas.

Está vist: no vol que 'l xeringuin.

Demá passat diumenje tindrem dúas menas de corrida.

Corrida de caballs al Hipódromo y corrida de poetas al Saló de la Llotja.

Es á dir: carreras y jochs florals.

Als caballs més corredors se 'ls regalan premis quantiosos en diner.

En quant als poetas més experts, han de contentarse ab una violeta, ab una englantineta ó ab una floreta qualsevol.

¡Quánts n' hi haurá diumenje, que senyantse un badall, dirán:

Tira amunt ó tira avall,
válgam Déu qui fos caball!

S' ha establert un nou tren entre Barcelona y París, que recorrerà aquest trajecte en 23 horas y mitja.

Observis que per anar de Barcelona á Madrid, ab tot y ser més á la vora, se 'n necessitan vintiquatre.

Lo qual en certa manera vol dir que cada dia 'ns enretirém més de Madrid y 'ns acostém més á París.

L' Ajuntament ha acordat adquirir 500 exemplars del llibre editat pèl Sr. Lacal y que porta 'l títul de *Libro de honor*.

Cada exemplar costa deu pessetas.

De modo que l' Ajuntament ha acordat adquirir mil duros rodóns de honor.

¿No 'ls sembla que mil duros de honor, tots de un plegat, son massa honor per Barcelona?

Una heroicitat de un empleat de correus.

«L' ambulat de la línea dels directes, Sr. Sabater, va trobar en las taquillas del wagó una carta ficada dintre de un sobre de un paper tan fi, que 's veyá clarament que á dintre hi anava un bitllet de doscents duros.

Y va entregar de propia má la carta als seus destinatariis.»

Ja ho veuen: una carta ab valors á dintre, que arriba al seu destino. ¡Y aixó á Espanya!

De un fet tan increible, es molt just que 'l periódich del qual copiém la noticia, n' haja fet una gacetilla.

Estém amenassats de una huelga de nou género.

Pensan efectuarla 'ls dependents y demás empleats dels jutjats de instrucció, que fins ara han viscut á expensas dels actuaris del ram civil, y que fa un quan temps que no cobran.

Si la *huelga* arriba á realisarse, ningú hi guanyará més que 'ls pobres presos qu' están en espera de una providencia disposant de la seva sort, ja siga favorable, ja adversa.

Gracias als huelguistas, tindrán un quant temps més de lloguer pagat á la presó.

Lo qual no deixa de ser molt consolador y sumament económic.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactífich,
per augmentar la cantitat y millorar la qualitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

Aixerop pectoral,
pera curar tota classe de tos.

Aixerop antidiarreich - estomacal,
per curar las diarreas y malalties de ventrell

ÚNICH DEPÓSIT:

AIXEROPERIA

DEL

DR. GENER

Petrizol, 2, Barcelona.

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, número 20, Barcelona. Llibrería Espanyola.

J. M. de PEREDA

AL PRIMER VUELO

Ilustrado por APELES MESTRES

Dos tomos
rústica
8 pesetas.

Dos tomos
encuadrados
10 pesetas.

RIPIOS VULGARES

POR ANTONIO DE VALBUENA (Venancio González)

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

C. GUMÁ

UN VIATJE DE NUVIS

HUMORADA EN VERS

ilustrada per M. Moliné

Preu 2 ralets.

M. FIGUEROLA Y ALDRUFEU

PESSIGOLLAS ÍNTIMAS

AB DIBUIXOS

Preu 1 ralet per tot arreu.

ESPAÑA Á FINES DEL SIGLO XIX

POR

JOSÉ TOMÁS Y SALVANY

Ptas. 3.

RELACIÓN

QUE HIZO DE SU VIAJE POR ESPAÑA

La señora condesa d'AULNOY, en 1879

Ptas. 4'50.

VA Á APARECER

UN LIBRO FUNESTO

1 peseta. (Pequeñeces... del P. COLOMA) 1 peseta.

por el novelista español, MARTINEZ BARRIONUEVO

Biblioteca del Siglo XIX

TOMOS PUBLICADOS

1.º CRISTÓBAL COLÓN, por Lamartine . . .	Ptas. 0'50	10. HISTORIAS DEL TIEMPO VIEJO, por Emi-
lio Souvestre.	Ptas. 0'50
2.º CAÍN, MANFREDO, por lord Byron. . .	» 0'50	11. TRES TIRANOS: Tiberio, Caligula, Ne-
rón.	» 0'50
3.º BLANCA DE BEAULIEU, A. por Dumas. .	» 0'50	12. POETAS DEL NUEVO MUNDO.	» 0'50
4.º ABELARDO Y ELOISA, por Lamartine. .	» 0'50	13. EL ARTE DE HACERSE RICO, por Fran-
klin.	» 0'50
5.º HISTORIAS EXTRAORDINARIAS, por E.
Poe.	» 0'50	14. EL CORAZÓN DE UN MARIDO, por J.
Sandeau	» 0'50
6.º EL ASNO MUERTO, por Julio Janin. . .	» 0'50	15. EL ESTUDIANTE DE SALAMANCA, por
Espronceda.	» 0'50
7.º POETAS CASTELLANOS, DEL SIGLO XIX. .	» 0'50		
8.º GUILLERMO TELL, por Schiller. . . .	» 0'50		
9.º ROMANCES HISTÓRICOS.	» 0'50		

NOTA.—Tethom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuu, 6 bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Districte de la Concepció:

Un dels candidats conservadors se diu Salisachs *Canari*.

Un dels candidats republicans se diu *Passarell*.

Y 'l candidat que va ser presentat per la coalició republicana, era precisament lo dueny de la Pajarera.

Aquí tenen, donchs, un districte completament ornitològich.

Entre dos amichs, l' un molt queixós; l' altre molt indiferent.

—¿Cóm es —preguntá 'l primer— que t' has casat sense donar noticia del teu matrimoni?

A lo qual respongué 'l casat:

—Veurás, noy; en aquesta materia no tinch que donar res á ningú. Ho vull tot pera mí.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ca-mi-se-ta*.
2. ID. 2.ª—*Am-pa-ro*.
3. ACENTÍGRAFO.—*Óliva-Oliva-Oliva*.
4. SINONIMIA.—*Coqueta*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Tivoli-Romea-Novedades*.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Portugal*.
7. ROMBO.—

LL
R U S
R O S E R
LL U S A N E S
S E N A T
R E T
S

8. GEROGLÍFICH.—*Per mostras los sastres*.

XARADA.

Pèl *prima-dos* del mèu sant
ma *xicota* m' ha promés
un anell ab un *total*
que per cert ne soch *dos-tres*.

R. TORRÀ R.

MUDANSA.

A son pare 'l *salamé*
diu *total* posat ab *a*;
nom de dona 't donará
lo *total* posat ab *e*;
usa molt lo *fumadó*
lo *total* posat ab *i*,
y tot barco ha de tení'
lo *total* posat ab *o*.

F. CARRERAS P.

ANAGRAMA.

Dolor de *tot* tè en *Marcial*
y diu que alló es un *total*.

MANELET DEL PASSEIG DE SANT JOAN.

TRENCA-CLOSCAS.

ALBERT, TIRA LA BCCA DRET ALLÍ.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una pessa catalana.

P. P. T.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	—	Població catalana.
7	4	2	3	0	2	8	7	0	—	Secta antiga.	
1	2	3	4	5	6	7	8	—	—	Carrer de Barcelona.	
4	5	3	0	2	8	7	—	—	—	Arma.	
6	7	4	5	7	3	—	—	—	—	Carrer de Barcelona.	
4	7	8	8	7	—	—	—	—	—	»	
3	2	4	7	—	—	—	—	—	—	Aliment.	
4	5	6	—	—	—	—	—	—	—	Part del cos humá.	
8	7	—	—	—	—	—	—	—	—	Nota musical.	
9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	Vocal.	

P. CHIBAU.

GEROGLÍFICH.

×
MI
LOLO
BIIB
B

PEP GALLEDÀ.

CONSOLS DE D. CINTO.

—Si alguns companys mèus han sortit concejals, es perque 'ls conservadors los han portat á coll-y-bé. Ab mí no hi han volgut carregar... ¡haurian suat massa!

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arca del Teatre, 21 y 23.